

NIKKI MARMERY
LILITH

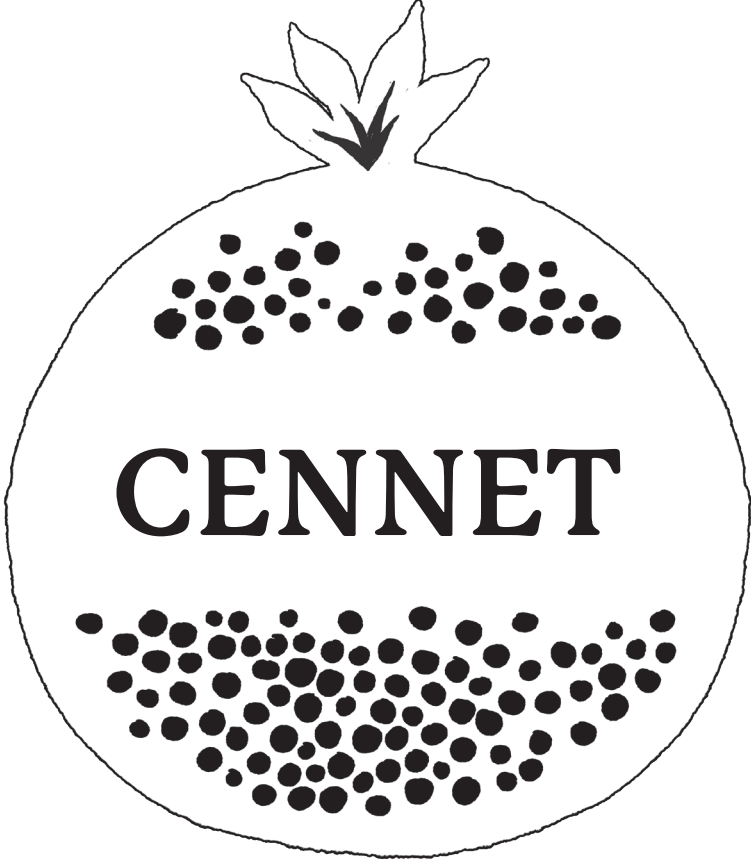
Her yerdeki kadınlar için.
Kendi tanrılarınız olun.
Anneniz bunu emrediyor.

HANIMEFENDİ LİLİTH

Derler ki Lilith, Âdem'in ilk karısı,
(Havva bahşedilmeden önce sevdiği cadı)
Tatlılar tatlısı diliyle çıkarırmış deliğinden yılanı,
Ayrıca büyülü saçları dünyadaki ilk altınmış, sapsarı.
Ve dünya yaşanırken o olanca gençliğiyle otururmuş,
Derin derin düşünürmüş bir başına,
Erkekleri çekermiş izlemeye, ördüğü parlak ağı,
Ta ki kalp, beden ve hayat düşene dek onun pençesine.

Dante Gabriel Rossetti

BÖLÜM BİR

MÖ 4004

Sonra [Rab Tanrı], “Âdem iyiyle kötüyü bilmekle bizlerden biri gibi oldu” dedi, “Artık yaşam ağacına uzanıp meyve almasına, yiyip ölümsüz olmasına izin verilmemeli.” Böylece Rab Tanrı, yaratılmış olduğu toprağı işlemek üzere Âdem’i Aden bahçesinden çıkardı. Onu kovdu. Yaşam ağacının yolunu denetlemek için de Aden bahçesinin doğusuna Keruvlar ve her yana dönen aevli bir kılıç yerleştirdi.

Yaratılış 3: 22–24

BAŞLANGIÇTA

Önceleri onu seviyordum. O zamanlar ne kadar güzel bir adamdı.

Ayakta duruyordu; bacaklarını genişçe açmış, Cennetimizin zengin toprağında dikiliyordu. Elleri belinde, kaslı kolları sıkı ve genç bir incir ağacı gibi düğüm düğümdü. Parlak, kuzguni saçları omuzlarına dökülüyordu. Kara gözleri davet ediciydi.

Yavan, baştan çıkarıcı kokusu beni tahrik ediyordu. Başımı döndürüyordu.

Ben de onunkini, sanırım.

Önceleri.

Ne zaman başladı? Birdenbire ortaya çıkmış gibiydi. Ama tıpkı bir havuzun yüzeyindeki dalgacıklar gibi, onları yok etmeye yetecekmiş gibi, kendimden uzaklaştırdığım işaretleri şimdi görüyorum. Ne aptalmışım! Yüz misli hızla geri geleceklerini nasıl da anlayamamışım!

Fikir sahibi olmaya başlamıştı.

Depoladığım bol ve yeterli yağmurla tahıl tarlalarını sulayışımı izliyordu.

“Burayı kazarsak” dedi, “yeraltı suyunu yönlendirebiliriz. Yağmuru beklememize gerek kalmaz. Suyu buğday tarlasına yönlendirecek ve ona hâkim olacağız. Buna *sulama* diyeceğim; bu iyi olacak.”

Bir gün ben toprağı işlerken, “Çapalamana gelince,” dedi, “çok yavaşınsın. Bir öküzün ucuna kıvrık ve keskin bir sopa bağlayacağız; yükü o çekecek. Ben ona *pulluk* diyeceğim.” Bilge bir tavırla başını salladı. “Ve bu iyi olacak.”

Bahçedeki yabancı otları temizleyişimi izlerken, “Emeğimizin kaydını tutacağız,” dedi. Sonra “Çoğaldığımızda, ki içimden bir ses

çoğalacağımızı söylüyor!” diyerek göz kırptı: “Emeklerimizi, fazla yiyeceklerimizi vs. değerinin simgesi olarak bir başka değerli şeyle değiştireceğiz. Ben buna *para* diyeceğim– “

“Ve iyi olacak, değil mi?”

“Sözümü kesme, Lilith. Ben konuşuyorum.”

Düşünceli bir tavırla çayırdaki volta atıyordu. “Paranın kaydını tutmamız gerekecek. Islak kile işaretler koyacağız; bu işaretlerin anlamlı olması lazım tabii. Kil pişirildiğinde, anlamları sonsuza dek taşa kalacak.”

“Bunun gibi mi?”

Ona bir keçinin kaburga kemiğine oyduğum işaretleri gösterdim. Ayın gelişini ve gidişini, kendi kanımın ayın peşi sıra artışı ve azalışını gösteren bir takvimdi bu.

“Hayır, öyle değil. Kesinlikle öyle değil,” dedi kaşlarını çatarak. “Ben *kendi* işaretlerime *yazı* diyeceğim.”

Elimizdeki nimetlerden memnun değildi. Daha fazlasına sahip olmalıydı. Bu yüzden, yeni bir meyve yaratmak için Bahçemizdeki çeşitli ağaçları melezleme deneyleri yapıyordu. Korumamız altındaki canlıların nasıl çoğaldığını fark edince, aynısını hayvanlara da uyguladı.

“Çitler dikeceğiz,” diye mırıldandı dalgın bir sesle. “Koçları koyunlardan, erkek domuzları dişi domuzlardan ayıracağım. Koçla koyunu, erkek domuzla dişi domuzu sadece üremelerini istediğimde bir araya getireceğim. Böylece ihtiyacımız oldukça daha fazla koç, koyun, yaban domuzu ve dişi domuz üreteceğim.”

Bunlar güzel planlardı. Hırsına hayran kalmıştım.

Ama bizi değiştirtiyorlardı. İaşemiz artık yeterli gelmiyordu. O her zaman *daha fazlasını* istiyordu. Her zaman *kontrol etmek* istiyordu.

Tabletlerindeki işaretlerle kanunun ta kendisi haline geldi.

“Buraya bak.” Gizemli sivri uçlu şekilleri ve ok işaretlerini gösterdi. “İşte böyle olmalı.”

Buna itiraz edemezdim, çünkü işaretlerinin anlamını açıklamamıştı. Gözümde, solucan arayan bir serçenin kilde bıraktığı ayak izlerinden farkları yoktu.

O, tüm bu yeniliklerin sahibi olmuştu; bunlardan hem o sorumluydu hem de en çok o faydalanıyordu. Emeğimizi kaydedip ona *parasıyla* değer biçerken, kendi emeğinin mükemmeliyet ve gereklilik açısından benimkinden daha yüksek olduğuna kanaat getiriyordu.

Bu modern günlerde onu strateji müdürü olarak adlandırabilirsiniz. Bu tanım ona uyuyor. Kaşının bilgece kalkması. Güçlü kollarını kendinden emin bir tavırla kavuşturması. Hükümlerini ve emirlerini verirken başını sallama şekli. Bunda gerçekten iyiydi.

Son planı, tabutun son çivisiydi. Bardağın son damlasıydı. Bir devrimdi.

Bir gün, “*Çoğaldığımızda,*” diye söze başladı –bu onun takıntısı haline gelmişti; *çoğalmak* derken yenilerin nereden geleceklerini düşündüğünden emin değildim– “kendimizi diğerlerinden korumamız gerekecek.”

İki küçük sert taş çıkardı: biri kırmızımsı kahverengiydi, diğeri de nehir yatağındaki gri taşlardandı. “Bu metalleri eriteceğiz. Bir araya geldiklerinde kılıç, bıçak, balta gibi şeyler yapmak için kullanabileceğimiz daha sert, daha güçlü bir madde oluşturuyorlar.”

“Bu yeni malzemeye ne ad vereceksin?” diye sordum eğlenerek.

“Bronz,” dedi gülümsemeden. “Bu silahları doğal olarak ben kullanacağım, çünkü ben senden daha büyük ve güçlüyüm; seni zarar görmekten korurum.”

“Doğal olarak.”

Bu bana mantıklı gelmişti – en başta. Onu mutlu eden her şey gibi.

Benim silahlara ihtiyacım yoktu. Kılıç, saban, yazı tabletleri ve para onun olsun. Geleceği düşünmüyordum. O anda ve orada mutlulukla yaşıyordum; gündelik hayatımızın döngüsünde kök salmıştım. Güllerimle ilgileniyor, hayvanlara bakıyor, tahıl topluyordum. Yiyeceklerimizi saklamak için toprak kaplar yapıyordum. Hayatımızın ritmini yaptığım müzikle işaretliyordum. Yeni ayı tef çalarak karşılıyordum. Kendi zevkim için dans ediyordum.

Bir gün tüm insanlığın annesi olacaktım; bana bunun sözü verilmişti. Zamanı gelince.

Acelem yoktu. Kendime ait bir amacım vardı: sadece bana emanet edilen Sır. Nimeti yakuttan daha güzel, altından daha iyiydi. Onu karnımda besliyor ve büyütüyordum, çünkü o benimdi, Kutsal Anamızın sadece bana, İlk Kadın'a bahşettiği o armağandı.

Onun yenilik çılgınlığına da aldırış etmiyordum, çünkü onu seviyordum. Üstelik eritme ve dövme, hasat ve öğütme, savurma ve çekme, fırınlama ve soğutma, müzik ve danstan sonra, Ağaç'ın – Meyvesini Yemememiz Gereken Ağaç– altında buluşur, yosunların üzerinde yuvarlanır, gülüşür, öpüşürdük; sonra beni aziz ve kutsal olan her şey adına bir arpa tarlası gibi sürerdi ve bu *çok* iyiydi.

BEN SENİN EFENDİNİM!

Değiştığı gün şöyleydi:

Havuz başındaydık. Güneş göz kamaştırıcı parlaklıktaydı. Şelale coşup taşıyor, nektar gibi altın sarısı parıltılar saçan küçük dalgalar yaratıyordu. Güneşin ısıttığı bir kayanın üzerine uzanıp mersin ağacının sersemleten kokusunu içimize çekiyorduk.

Bahçemiz nasıl da ihtişamlıydı. İçindeki her şey hem göze hem damağa hitap ederdi. Sert pembe elmalar ve kan kırmızısı portakallar. Neredeyse bir bakışımızla bile dalından düşebilecek, bıldırcın kadar tombul limonlar. Cevizler, armutlar, aşırı olgun incirler, bademler ve zeytinler. Yakut çekirdekli narlar ve keskin tatlı ayvalar. Her şey her zaman mevsiminde biter, hiçbir ağaç çıplak kalmazdı. Ağaçlar meyveye dursa bile bahçeye her zaman çiçeklerin tatlı, baş döndürücü kokusu hâkim olurdu.

Şimdi düşünüyorum da aslında hiç büyümezdi. Meyveler orada, her zaman koparılmaya hazır olgunlukta dururdu.

Bunun olağan olmadığını bilmiyordum. Nereden bilebilirdim ki?

Meyve bahçelerinin ötesinde tahıl tarlaları uzanırdı; altın rengi arpa ve rüzgârda salınan buğday başaklarıyla dolu tarlalar. Âdem'in sulama sistemi, havzaları ve bentleri, muslukları ve setleri, çevresindeki dört nehirden getirdiği sularla Cennetimize hayat verirdi. Neredeyse insan boyundaki saplar rüzgârla eğilirdi. Her zaman tam olgunluktaydılar. Ve daima hasata hazır. İlk ekimden bu yana yeni tohum ekmemiştik.

Uzun sedir ağaçlarının ve zarif çamların gövdelerinden ve dallarından yapılmış, çatısı hurma sazıyla kaplı sağlam kulübem tarlalara bakardı. Kulübenin hemen yanında gül bahçem vardı. Tatlı kokusuyla beni her sabah karşılar, her gece keyifle uykuya dalmamı sağlardı.